

1910

Американські гуманітарні організації забезпечують посилену допомогу в справі емігрування та влаштування емігрантів у країнах поселення

Ісак Пач запевняє всесторонню морально-політичну допомогу АКВБ емігрантам із ССРСР — Пресою конференція АКВБ в Мюнхені

21 вересня в м. Мюнхен відбулася велика пресою конференція Американського комітету з емігрування від більшовицької влади, на якій його представники представили і Пач та ряд його співробітників подали речення внаслідок справи російської «амністії», емігрування в СРСР і дії «світ» з такою метою, що АКВБ повинні піти від західної емігрантів з ССРСР позначили певним, що їм нічого не загрожує. На конференції були присутні членів пресою представників багатьох громадсько-політичних організацій емігрантів із ССРСР. Присутні поставили цілий ряд запитів організаторам пресою конференції. На запит одного журналіста, чи АК перебуває в контактах з високими німецькими чиновниками, що можуть тепер рішити в справах емігрантів, Пач відповів, що в результаті цих контактів є повна однаковість між американськими й німецькими чиновниками щодо гарантії недоторканості права політичного азилу всіх емігрантів. На підставі інформації, що про них ніхто не довідався ко-

респондент «Ми ще повернемось!», як відомо, що керівні представники АК відбули ряд успішних подорожей у цій справі до Востку та Відни.)

На одні із запитів кореспондента Пач зазначив, що пороблено заходи перед високими політичними особистостями, аби вони у відповідь на запити Буланіна зробили заяву в справі емігрантів.

На пресою конференції були присутні представники різних американських гуманітарних та допомогних організацій. Керівник мюнхенського бюро ISEF (Бюро Програм) м-р Ленг зазначив, що американський уряд виявляє пряме зацікавлення справами емігрантів. З цією метою створено для допомогних організацій, з яких, зокрема ISEF, оплачує кошти переселення емігрантів, що підлягають законам про переселення до США 209-х тисяч. ISEF має засоби для емігрування емігрантів в європейських і інших країнах, зокрема, для відкриття власних застатків праці та на придбання меблів, одягу й інших хатніх речей. Створено школи для

придбання емігрантами професій; субсидує діяльність цілого ряду допомогних організацій типу ЗУАДК; зарплати додаткові особисті потреби емігрантів, зокрема в лікуванні, тощо. На всі ці потреби грошові засоби дають США. Одною з вимог до емігранта, що потребує допомог, ставиться перелік, що він дієсно є переміщеною особою, а його країна є окупована більшовиками. Допомога ISEF-у показує, що на Заході більше опікуються людиною ніж в ССРСР. Ця програма допомог є небувалу прикладом гуманізму.

Представник ІНЦІ зазначив, що ними вжито багато заходів, аби поліпшити емігрування особам хворим на ТБЦ, а зокрема тим, що мають своїх родичів у США.

Дорадник АКВБ при Інституті для дослідження Історії та культури ССРСР, м-р Фредерік підкреслює, що інтелектуали, які співпрацюють з Інститутом, можуть зробити для науки й розвитку культури своїх батьківщин більше, якби вони були в ССРСР, бо вони тут мають повну свободу своєї наукової й політичної діяльності.

Фіктивна „амністія“ (Закінчення з 1-ї сторінки)

СССР. Аналіз відповідних параграфів 58-ї статті Кримінального Кодексу РСФСР, на якій являється ця «амністія», нас переконує в тім, що ми маємо справу з фіктивною «амністією», скористатися з якої зможуть тільки випадкові п'яні.

«Амністія» стосується засуджених найвище до 10 років за такими статтями Кримінального Кодексу РСФСР: 58-1, 58-3, 58-4, 58-6, 58-10 і 58-12.

Кого виразно не стосується «амністія»? Насамперед, і це дуже характерно, з «амністії» не скористаються «злочинці», що засуджені за статтею 58-2. Це є: «Збройні повстання, або напад з контрреволюційною метою на державну владу в центрі або на місцях з тією ж метою, і зокрема, з метою насильно відірвати від Союзу ССРСР та окремих союзних республік якунебудь частину її території». За цим параграфом 58-ї статті засуджені всі українці. Вони звільнені не будуть.

Далі параграф 58-5, що теж виключений з-під «амністії», стосується тих, що шляхом зносу з представниками чужих держав, схилили чужу державу або якунебудь у цій державі суспільну групу до збройного втручання в справі ССРСР. Наступні параграфи 58-ї статті, що виключені з дії «амністії», це 58-7, 58-8, 58-9 — підвладності державної промисловості; терористичні акти, скеровані проти представників союзу; руйнування або пошкодження залізниць чи інших шляхів сполучення.

Хто ж скористається з «амністії»? Отже, це параграф 58-1 («...всіх дія, спрямована на повалення, підірива або ослаблення влади робітничо-селянських совітів...», «зрада батьківщини...», шпionage, зрадження військової або

державної таємниці, перехід на бік воєнної, втеча закордон...»); 58-3 («Зносу з контрреволюційною метою з чужини державних...»); 58-4 («... допомога між-державним буржуазіям...»); 58-6 (шпionage, народний буржуазізм...); 58-8 (шпionage, в таємку передавання відомостей, що є державною таємницею, але не підлягають оголошенню); 58-10 (пропаганда агітації); 58-12 («Уварття достовірної відомого контрреволюційного злочину»).

Здавалось б, що совєтська влада «прощає багатьох». Але придивіться ближче до Кримінального Кодексу РСФСР. В розділі «Контрреволюційні злочини» є спеціальний, ми сказали б, збірний параграф, а саме — 58-11. Він звучить так: «Всякого роду організаційна діяльність, скерована до підготовки або довершення передбачених у цьому розділі злочинів, а також участь в організації, створенні для підготовки або довершення одного із злочинів, передбачених цим розділом, потягають за собою — заходи соціального захисту, вказані в відповідних статтях цього розділу».

Що цей параграф каже? Дуже і дуже багато. Кожний логічно думаючий слідчий, «довідавши» обвинуваченому будь-який параграф 58-ї статті, мусить йому приписати і цей «збірний» 58-11 параграф. Він, цей параграф, обвинуваченому зовсім не збільшує кари, але кодексу логічно так побудований, що 58-11 має кожний «контрреволюціонер», засуджений в ССРСР. І от саме цей параграф виключений з дії «амністії».

Таким чином найновіша совєтська «амністія» — це нечуже в світі шахрайство, глум над справедливістю, цинічне знущання з людської гідності й кепкування з вільного демократичного світу, що завжди приймає поважно такі речі, як амністія.

Високі американські чинники запевняють дальшу моральну й матеріальну підтримку політичній еміграції із ССРСР

Обвинувачення Буланіна і «амністія» — чергове совєтське шахрайство. Право політичного азилу — не порушує

Заява Г. Г. Сарджента — Президента АКВБ

Свого роду «ганебну нагороду» треба б приписати причорній Буланінові за безпримисельне фальшування в його виражачій заяві, складеній на закличення резонансу в канцелярії Аденгауера, про біженців з-під совєтської тираниї, які знайшли азил в Західній Німеччині. Ці арґументи і місти, що їх Буланін зараховує до 100 000, це просто політичні витрати з ССРСР. Подібно як тисячі біженців з червоною сателітних країн, вони вибрали волю, часто ризикуючи життям і будучи заковані під загрозою кримінальних пологів та викрадення.

Щі біженці — це частина білих підданців совєтських громадян, що наприкінці війни відмовилися від повороту до своїх батьківщин — під комуністичне ярмо, і тепер перебувають розпорошені в цілому вільному світі. Між ними багато воїнів і старшин червоної армії, які втекли з совєтських окупційних частин у Східній Німеччині.

І тепер Буланін з нечуваною безсоромністю робить обвинувачення, що ці політичні біженці є затримані проти їхньої волі і насильно відірвані від їхніх батьківщин. Увесь світ знає, що це є ухилення правди і то на шпирок скаду. Рідко коли тоталітарна техніка «великої брехні» була застосована так очевидно.

Як черговий крок совєтський уряд проголосив амністію для совєтських громадян на Заході, що залишили ССРСР під час другої світової війни, з метою заохотити їх до повороту в Совєтський Союз. Це є публічне признання, що Кремль добре знає про те, що його громадяни, які втекли, завжди можуть вільно повернутися, а проголошення амністії — це тільки ще один трюк їх

інтенсивної кампанії заманити тих, що схилили за залізну заслонку при допомозі обіцянок та погроз. І тільки дуже незначна частина їх пішла на примуду. Той очевидний факт, що його уряд просить біженців вертатися додому за допомогою саме застосованого в Східній Європі Берлін «Комітету для повороту на батьківщину» й «амністії» виявляють брехливість претензії Буланіна, що нібито їх тримають на Заході силою.

Індивідуально й у політичних організаціях велика кількість совєтських біженців активно поборює комунізм і заохочує свої народи змагатися за свободу їхніх батьківщин. Вони вибрали свободу в дійсності на те, щоб могли працювати для волі своїх земляків. Їхні патріотична посвяти виходити з традицій великих борців багатьох поколінь за свободу їхніх країн.

Як же Буланін поєднує той для його уряду клопітливий і застрашувальний факт? Він має відвагу говорити про цих патріотів як совєтських громадян, що але себе поводити, як громадяни своїх країн.

В іншому місці совєтський прем'єр каже: «Певні організації, ворожі до Совєтського Союзу і підтримували відпавленням від нього, ведуть божевільну пропаганду проти репатріації». Організації, які, очевидно, так його турбують — ми з гордістю до цього признаємося — включають теж «Американський Комітет визволення від більшовицького ярма». Цей наш Комітет, заснований приватними громадянами з метою дати моральну й матеріальну допомогу совєтським емігрантам у їхній боротьбі проти кремлівської диктатури. При допомозі радіо «Визволення» і в інших спеціальних Американський Комітет уможливив совєтським втікачам передавати

їхнім народам у батьківщині послання волі і надії на остаточне визволення.

Основна мета Буланінової брехні є очевидна. Москва збентежена сконцентрованою увагою цілого світу з приводу негідного, незаконного та нецивілізованого насильного затримання на протязі десяти років після закінчення війни величезної кількості німецьких полонених. Совєтський уряд розуміє, що насильне захоплення, що продовжується й дотепер, колишніх совєтських громадян совєтськими агентами, перетворює в глум усі претенсії совєтського уряду, що нібито намагається перебудувати свою політику в «женицькому дусі». Таким чином, обвинувачуючи вільний світ у своїх власних злочинах, Совєтський Союз намагається затерти страшну картину своїх жалких дій.

Буланін має ще один нечесний мотив: він намагається налякати і залякати емігрантів з ССРСР, і їхні політичні організації, що працюють в інтересах їхніх народів за залізною заслоною. Він хоче змусити їх повірити в можливість того, що вільні країни можуть відмовити їм у праві азилу. В своїй акції для збільшення тиснення на втікачів він використав відвідни Аденгауера.

На щастя, втікачам з Совєтського Союзу добре знайомі всі хитрі методи своїх колишніх наязодавців. Мета останніх двох тактичних потягнень совєтського уряду для них цілком ясна. Але ні еміграцію, ні їхніх прихильців у вільному світі не адається залякати. Навпаки, заява Буланіна, що так протриває гуманності і здоровому глуздові, і совєтська амністія, що приїшли вслід за цією заявою, надають історич-

За біженцями гарантується право азилу

Німецьке міністерство в справах біженців повідомило 24. 9., що біженцям із Сходу і всім бездержавним, що проживають у Німеччині, виходячи з останніх політичних подій, не треба турбуватися про своє становище. Як відомо Совєтський прем'єр-міністр Буланін вимагав, під час німецько-совєтських переговорів у Москві, від уряду НФР репатріювати совєтських громадян, що це проживають у Німечкій Федеративній Республіці. В зв'язку з цим міністерство в справах біженців стверджує, що право азилу забезпечується конституцією НФР. Параграф 16-й про надання права азилу політично переслідуваним забороняє видачу політично переслідуваних. Політично переслідуваним визнається того, хто відповідає передумовам параграфу 1-ї Женевської Конвенції щодо біженців з 28. 7. 1951 року. Бездержавні біженці в Німечкій Федеративній Республі-

ній боротьбі за звільнення народів ССРСР новий сенс і поштовх.

24. серпня в Філадельфії, в своїй промові, президент Аїзенгауер проголосив, що американський уряд не підля компромісу щодо засадничих принципів справедливості і свободи. Віцепрезидент Ніксон та державний секретар Даллес повністю присягнули до висловлювань президента. Право на політичний притулок є одним з життєвих принципів, що ним твердо керується також канцлер Аденгауер та його уряд.

ці користуються охороною від примусової репатріації на основі закону про правність бездержавних чужинців з 25. 4. 1951 року.

«Родина»... Дільниця села, скоплене на пляку такою, якою вона в дійсності є. Совєтська пропаганда чваниться, що після війни будівництво нових селищ і відбудова зруйнованих набрали величезних розмірів. Оце вам справжнє «відбудоване» совєтське соціалістичне село.

Старі протиріччя в новій провокації

Питання ліквідації передбачуваної масової з-підсовєтської політичної еміграції для кремлівських диктаторів стало важливою проблемою ще в ході другої світової війни. Адже ще тоді на найважливішій конференції, як «Зустріч трьох», де основним питанням завжди була проблема поділу на «сфері впливу» усього міжнародного світу, совєти ставили питання, на перший погляд, питання й про забезпечення можливості повороту додому всіх совєтських громадян, що опинилися поза кордонами ССРСР. І в підступній спробі їм удалося осміти позитивним для себе рішенням, тодішній світовий ситуації, на тотальне замирення всієї політичної, антисовєтської еміграції.

А з закінченням війни ця проблема стала однією з основних ділянок праці як усієї совєтської дипломатії й зовнішньої пропаганди, так і совєтських розвідних та поліційних органів і агіт. колон на Заході.

І треба ствердити, що для кремлівської дипломатії і пропаганди завдання ліквідації політичної еміграції носило далеко складніший характер, ніж для совєтських таємних поліційних органів. Для кремлівських володарів є обов'язком визнавати, що політична еміграція є небезпечнішою й послідовнішою ворожою силою їхнього режиму, а таких воли поборювати, але не метою фізичного знищення. Та послідовна політична еміграція перебуває у вільному світі, легальна, як то робиться вдома, звичайно і неможливо і тому всі совєтська таємна служба змагається винити їх приховано, підступно. Для цього вона вживає всіх способів терору, асамічно в убивствами,

викраденнями людей, дискредитаціями й шантажем, формами провокації та суворими репресіями супроти родичів і близьких, що перебувають вдома. Всі ці заходи совєтські терористичні поліційні органи провадять виходячи з кордоном і в себе вдома. Проводять безжалісно й жорстоко, провадять наполегливо й послідовно.

Проте, ця послідовність у боротьбі за голову політичного емігранта рішуче губиться в усіх акціях кремлівської дипломатії й супроводжує її совєтської фальшивої пропаганди.

Ряд відпоручників кремлівських диктаторів в Об'єднаних Націях А. Виноградовський проливає перед світовим форумом крохотні слізки за домо «нещасних совєтських громадян, яких військовою силою викликали за межі рідної батьківщини, а які лише й мріють, щоб повернутися на батьківщину, а координувати альянських окупційних військ чинити їм неймовірні перешкоди».

Врешті, майже в той самий час, тодішній командувач совєтських окупційних військ в Європі генерал Соколовський, з наказу своїх кремлівських господарів, категорично вимагав негайно віддати всіх з-підсовєтських громадян, які, за його словами, «мусять покласти суворі кари за військові злочини й колаборанство з ворогом».

Врешті, політрюк від пера Павличко має нас в набувувальній спробі, обдаровуючи епітетами на зразок «націоналістичне сміття», «чужі намісти», тощо. То кийське радіо голосно опалює нашу гірку долю на чужині. Отже, ми вже були і найбільшими зло-

чинцями, що заслуговують найсуворішої кари і найнещаснішими жертвами, що потребують співчуття та допомог. І давали нам таку оцінку ті ж самі офіційні совєтські органи й дуже часто в один і той самий час.

Та найбільше запуталася совєтська пропаганда у власних протиріччях з організацією так званого берлінського комітету «за повернення на родину». А його одностайна репліка перевернула все містечко брехні всієї дотогочасної совєтської пропаганди про життя політичної еміграції закордоном і про перспективи майбутнього сподіваних поворотів.

І брехала вона (та ще бреше й тепер) не лише про злиденне життя «якогось» скитальця на чужині, що пізніше «з великої нужди» опинився в комітеті Михайлова, і в тій же репліці лише до своїх «друзів» на Заході, щоб ті не вірили в брехні ворожого пропаганди, що совєтські власті кофискують приватні цінності, зазевали з Заходу. І цей же вчорашній «злидень» повідомляє, що зі золотого «Тодінника», ні радіо-примача, ані всіх його вбрав, не конфісковано: Навпаки, для багажу зарезервовано спеціальне місце, а йому загарантовано поворот неодмінно в його рідне село. Брехала та репліка так кож і масово розсилали «листами від рідних», «обабрикованих» в берлінському комітеті. Провокатори з берлінського комітету так захопились брехнею, що почали агітати в пошу навізист емігрантів і з легкої руки стали «навізувати» військові присяги, затверджені Верховною Радою ССРСР про найтяжчі кари за зраду «родині», тобто за зраду в полоні і скресненні всієї наради кримінального кодексу, діяного останнього закону (конституції) Совєтського Союзу. І самі поведи пропаганду, за яку в ССРСР карється найвищими

вироками. Але роблять вони те з наказу своїх господарів, тому й уся їхня діяльність лишиться їм покищо безкарною. Бо та пропаганда розрахована лише для Заходу. Як для берлінської агітки, так і для всієї агітації про політичну еміграцію ввесь ССРСР є суворо забороненою зоною.

Але ось неждано проти політичної еміграції появилася ще одна, нова провокація. Це, так звана, амністія за «злочини», заподіяні в другій світовій війні. Але й вона не вільна від явної брехні та самозаперечень.

Поперше, вона повністю заперечує всі дотеперішні запевнення берлінського генерала від ембелівської «ясурубки» про всепрощення й безкарне прибуття аж додому не лише всіх старих, а й нових поворотців.

Правда, Верховна Рада «гарантує» для поворотців усього лише п'ять років Сибіру замість негідного прибуття додому. Алеж совєтська карна політика така гнучка, що часто термін ув'язнення просте ще до відбуття попереднього виroku. Або, як за часів Єжова, перешливали й покарали всіх тих, кому змогли щось закінчити ще з періоду революції, чи громадянської війни.

Друге, в самому указі про амністію є параграфи, які позбавляють його всякої людської логіки. Гучні вступні слова указу про гуманні почуття, що ними керувався совєтський уряд, ухвалюючи ту амністію, цілком перекреслюються тим фактом, що найголовніші німецькі військові злочинці, організатори й виконавці кривавої бойні, амністуються повністю, а їхні дії, випадкові супутники лише наполовину.

І в цьому полягає основне протиріччя указу про амністію. З нього видно ясно, що кремлівські диктатори прада-

ють подвійну гру. Пропагуючи на зовні облуду політичну співжиття, вони, для припання шийності Заходу, видають позірну поблажливу укази. А в дійсності, готуючись до дальших воєн, до нових загроз, вони наперед застрашують майбутніх есентуальних колаборантів уже з новими союзниками.

Звичайно, чим ми аж ніяк не визнаємо суму з того приводу, що кілька тисяч німецьких військовополонених врятується з лабет ворога.

Ми лише підкреслюємо, що не справедливість і гуманні почуття керували совєтськими верховодами, коли вони мудрували над «амністією», а зовнішньополітична кон'юнктура. Адже завжди неспівмірність кари до заподіяного злочину цілком очевидна.

Щодо параграфу в указі, що ним позбавляється права на амністію всіх тих, що обвинувачені «за знущання над населенням», то він просто перекреслює значення всього указу. Адже сама війна вже є знущанням над населенням. І кожному, що хоч в найменшій мірі був ворогом притягнутий до праці, можна закінчити таке обвинувачення.

Тому з тих мільйонів каторжників, що ще від закінчення війни страждають у Сибіру, практично, майже, ніхто не скористає з такої амністії. Та й не для них задумувалася вся ця комедія з помилуваннями. І пропагандистський ефект спрямований на заманку до повороту політичної еміграції з Заходу, чи взагалі з вільного світу.

Але, коли б навіть совєтський указ про амністію і не був зовсім чужим пропагандистським трюком, перенесеним на випадок політичної еміграції його відкинула б. Ні прощення, ні поступок від ворога ми не приймемо. З нього нас може бути лише спина до нас — боротьба.

Фальсифікатори

(Лист з Австрії)

В советській газеті «За возвращение на родину» №8 надруковано великий, як на що дрібну газетку, допис про табір Пух (Австрія) підписаний Н. Огірєю.

Табір Пух справді є найгіршим з усіх таборів в Австрії. Але те, що написала про нього советська газетка, є злісним автором фантазії якогось писака з редакції цієї републіки.

Справді бо, там пишеться: «Над табором ростуть тисячі брехливих зеленіх мук», а мук там є рідкістю, як і впадалі в Альпах, де випадає дуже багато дощів. «Всприят до кам'яних бараків прибудовані вбиральні» — вбиральні там справді не мають, каналізація, але стоїть вони осторонь від бараків. «Брудні, обдірані, порпаються в піли біля бараків діти». Далі говориться, що сплять вони «покоєм на брудних нарах», що австрійські діти не граються з ними, бо «того й дивись наберешся від цих паразитів або корості». В усіх цих твердженнях немає ні одного слова правди. Поперше, табір Пух розташований на лужах край лісу біля річки Зальци і там ніколи не буває пилу. Одяг дітей дитинств не те що не поганий, а навіть не має латок і не торкається всіх дітинств, навіть найбідніших. Нар тут ніхто не знає, їх немає навіть у музеях, а не те що в житлах. Родина кожного дитинства має окрему кімнату (так само й в табірї Пух), а сім'ї з дітьми мають і по дві кімнати. Дві кімнати мала і Н. Огірєя. Що паразитів і корості, то діти дитинств навіть не знають, як вони виглядають. Все те, що написала советська газетка про наших дітей, взято, безперечно, з життя, але з життя дітей десь в робітничому селищі Донбасу.

Дітей своїх і ми вважали нещасливими. Але нещастя їх не там, де хотіли б його бачити советчики. Нещастя їх, що вони ростуть на чужині, що вони денационалізуються і часто говорять краще по-німецьки, ніж по-українськи, що вони не мають своєї школи, а чужа школа їх зовсім відчужує від рідного краю.

Щодо матеріального забезпечення, то як не скромно живуть дітинств, але кожна дитина має свої черевиків, своє пальто, кожна дитина має свою оригінальну ляльку, має пляшки і має плідку для розставлення свого «майна». На жаль, в СРСР діти часто мають одні черевиків й одно пальто на двох, трьох дітей. А щодо ляльок, щодо цукерок фабричного виробництва, то рідко яка сім'я може собі на це дозволити, а в кімнаті часто немає вільного куточка для гри дитинств. Таке «щасливе» дитинство переживали ми всі і таким воно залишилося тепер у мільйонів дітей Советського Союзу.

Нижче, в цій же замітці, згадуються деякі наші дітинств. Зокрема, Олександр Багаліну. Живе вона з своїми трьома дітьми не замкнуто, але дає собі раду. Чоловік у неї справді хворий на ТБЦ, тільки не чотири роки, а вже майже десять років. Забули тільки панове додати одну деталь. Всі ці майже десять років він перебував в санаторії на державний рахунок. А чи можливо це в СРСР? Мину ствердити, що це в СРСР нечувано річ. Бо там хворі на ТБЦ, з відкритим процесом, бувають в санаторії за рахунок держави, чи професійної спілки найбільше два місяці на рік. Решту часу проводять разом з своєю родиною і часто в одній кімнаті. А комуністи твердять, що в них найкраще соціальне забезпечення в світі.

Далі пишеться: «Обідками з американської кухні харчується сім'я Володимира Кузнєцова. Його дружина що-

печена, а не на «сперші» десятих діл плідку плідку, як то пишеться в советській газеті.

Зрештою, коли б хто й не знав, як живе Володимир Кузнєцов, а лише подивився на його двох хлопців, то мусів би сказати: «Ці діти ніколи не знали, що таке голод».

Отже, панове з редакції «За возвращение на родину» — гніть та не перебивайте, брешіть та огидуйтеся й на свої колеса, бо своєю брехнею ви пропраждаете, в якому становищі ви тримаєте свій народ. Щодо крокодилических слів, то краще залишіть їх крокодилам.

О. ДЕРЕВ'ЯНКО

О. ШЕТРЕНКО

Відчиніть кордони для пачок

Сьогодні я зустрів на сході будинку, де в мешканці, дружини доглядача (дівчинка) цього будинку, яка несла віз з купу одягу.

— Куди ви несете цей одяг? — спитав я її.

— Та в підвал, в пральню, хотіла полатити цей старий одяг.

І мені пригадалось, як мій брат, викладач Київського Інституту, просив у мене в 1940 році старенькі чоботи-

пришив, щоб полатити рідних на село. Такі чоботи тут, у Німеччині, люди палють, як палять усе непотрібне аме, але зовсім пілу, одягу, бо ніхто й не тільки не купить, але й задаром не візьме.

Моя рука довго не піднімалася, щоб винести в підвал велику кількість старого одягу і черевиків, що в мене нагромадилось за останні роки. Не піднімалася тому, що я знаю, які ці речі були б цінні, якби їх послали в моє рідне село в Україні. Я довго розпитував тут, у Німеччині, чи не можна послати в СРСР пачку з поштом, але зовсім цінним, воячим одягом та взуттям, з старими ще зовсім шльохами, але вже застарілими черевиками, кепками, кепками. Виявляється, що таких пачок посилають чомусь не можна.

— Я довго думав — чому не можна? І прийшов до висновку, що одягнені негатові партійні начальство в Москві вважає, що післяні 3-за кордону одягнені пачки свідчили б про те, що в нашій країні нарід бідно одягнені, отже готовий дозволити те, що прислали б з «буржуазного заходу». Це велика помилка — думати, що на Заході люди не знають, що в СРСР люди одягнені бідно. Тепер це тим більше відомо, що останнім часом пожевавши-ли відділи СРСР людьми 3-за кордону, як і поїзди людей з СРСР закордон. Ось кілька тижнів їздили по СРСР група американських хліборобів, які напевно придивились як по селах СРСР одягнені люди. Вони про свої враження напишуть в закордонній пресі. Не для того напишуть, щоб вести проти СРСР пропаганду, а просто для того, щоб поділитись своїм враженням. Вони може привезуть з СРСР фотографії, так що закордонні люди не тільки прочитають написане, але й побачать на власні очі сфотографоване.

Таким чином відпадає потреба ховатись перед Заходом. Залишається тоді ще один мотив: ховати перед населенням СРСР, що в «буржуазних країнах» люди одягнені краще, що навіть у неможливі Німеччині люди палють старий, ще зовсім цінний, одяг. Але я вже сказав, що й в СРСР останнім часом почали частіше викидати закордон. Правда, то все начальство, проте й начальство має своїх рідних по селах та по заводах, що не можуть як слід одягнутись. Багато воєнків советської армії повертається додому з Австрії, з Німеччини, з інших вехай навіть сателітних, підпорядкованих СРСР, країн, і вони підтвердять, що закордонні люди одягнені і забезпечені краще. Та, зрештою, наш народ давно знає про все це і навіть сказав на що тему багато анекдотів. Ось, наприклад, що в 30-х роках ходила анекдот, як до Калініна в Кремль прийшла делегація колгоспників і почала скаржитись, що нема у що одягнутись. Тоді Калінін їм сказав, що подрана одежка, то ще не біда, є, мовляв, країни, де люди холить зовсім голі. А колгоспники йому й відповідають: «Ото мабуть там, товаришу Калініне, советська влада вже з п'ятдесят років їснує».

Я хочу запропонувати свої землякам, щоб вони звернулися до советських газет з питанням — чому заборонено одержувати 3-за кордону різні пачки — одягові й харчові. Щоб звернулися також до депутатів Верховного Совета УССР або ті поставили це питання перед вищою владою в столиці.

Я сам беруся одягти в гарні воячий костюм, пальта і черевиків шовнянше трьох земляків. Люди матимуть приємність, а шкоди нікому ніякої.

Мих. ПРОНЧЕНКО

І де нас не було...

І де нас не було — і в Котласі, і в (Тивді, І за Байкалом теж і в хузах Коляма, — Скрізь наші сліди, наче роси сніжні, І в вічній мерзлоті складали душі ми.

І в Магадані, в Соловах далесних, Де сніг, як біле скло, холодині і сумний, Де в серці тут, мов задуха сніжні, І блиск полярний хмурий і німий.

На всіх шляхах, на всіх дорогах даліх Кістки розсіяні без сподів і хреста, І тільки вітер снідй і печальний Тужить, мов мати з криком на устах...

* Мих. ПРОНЧЕНКО, талановитий український поет (нар. 1909 р). Був засланний більшовиками в Сибір на 5 років. Йому пощастило вернутись із заслання і з приходом місяця в 1941 р. поет редагував у Києві Роді часопис «Дзвін». На доноси советських провокаторів був арештований німцями і розстріляний в 1943 р.

батьківщині — ніколи. Всім нам відомо, що нас тут, на чужині, ніхто силою не тримає. Дорога до репатріаційної місії в Берлін відкрита всім. Вільною воля. Проте, ми відповідалі один за одного. Святий обов'язок тих, хто не втратив ані голів, ані мети з очей, протиставити проти шкідливих впливів советської пропаганди за поворот. Ми зобов'язані поборити тисячам наших жертв, які матимуть місце неминуче, а разі ворожій агітації пощастило викласти в наших лавах масову психозу повороту.

„РОДИНА“

Ось вона, без прикрас, в нашій черговій фотосерії. Таких знімок ви ніколи не знайдете в офіційних советських виданнях. Такі знімки рідко появляються в західних газетах, бо щоб вивести їх з „раю“, треба справді „доблесті і героїства“. Величезна машина МВД чатує автоматами „збудований соціалізм“, ревно стереже, щоб правдивий образ „щасливого советського громадянина“ не страхав людину з Заходу. Ми ж якраз і є тут для того, щоб зривати намальований рожевими фарбами фасад „соціалістичного поступу“, та отакими фотодокументами свідчити перед світом той дикунський стан, до якого doprowadила нашу батьківщину кліка кремлівських змовників...

Ця знімка — з Білорусі. Оце він, „советський человек“. „Человек — это звучит гордо“ — сказав М. Горький. Цікаво, що сказав би оцей раб, коли б йому продекламувати що крилату фразу? Відповідь напевно не розкоди-лася б з таким твердженням: «Крилаті фрази в СРСР — це спеціальність орденосносців». Як насправді звучить слово „человек“ в цій „одній шестой міра“ — подивіться на мене...

На Заході домашня господиня до своєї розпорядності має газову, або електричну піч, холодильник, всілякий кухонний інвентар і всерівно на сторінках газет майже кожного дня появляються сестрі про полегшення її домашньої праці.

А в Україні... Виязу українська жінка, відбувши колотосну панщину, боса, виснажена, порастає біля печі...

„У них щасливе дитинство...“ Коли ви, читачу, їдете вулицею західного міста і бачите в візочках рожевошкіх дітей, які бувають брудними хіба лише від школяди, полиньте думкою додому і пригадайте мізерію української матері. Ця знімка зроблена 17 місяців тому. Чи не доводить вона, що час в СРСР стоїть на місці і що коліска часів Шезченка і досі супроводжує бугтя закріпаченої, як колись, селянської родини.

Керівники советської держави! Якщо ви хочете переконати нас у своїй великодушності, то на тім самім принципі, на яким ви звільнили 9626 німецьких в'язнів, звільніть усіх національних партизанів з тюрем і концтаборів! Бо вони ніколи не боролися проти народу, не мордували його й не знущались над ним. Вони боролися тільки проти німецької та проти комуністичної окупації. Звільніть їх без огляду на терміни засудження!

В. КАРПІНСЬКИЙ

„У них щасливе дитинство“

17. серпня радіостанція східнобер-лявського комітету «За возвращение на родину» передала розгорнуте переписання на тему про дітей. Слідом за тим цій самій темі присвятила 90% своїх шпальт газета комітету, що виходить під тією ж самою назвою.

Скільки загравання на батьківських почуттях тих емігрантів, які мають та батьківщині дітей, являє собою один з найрафінованіших засобів за-в'язати душу неповоротця і схилити його до того, щоб він нарешті зв'язався полати до комітету прохання про репатріацію, — ми присвятамо тут кілька уступів дещо докладнішій аналізі цієї чергової більшовицької про-вакації.

Уся „дитяча тема“ побудована таким чином, що її „додатки“ й „від'єкти“ частини контрастують поміж собою різко й прямилою дією. У Советському Сою-зі, мовляв, для дітей, для їхнього ви-ховання, створено найкращі умови. Хо-ча слово „рай“, самозрозуміло, не вжи-то ані разу, воно напрошується тут са-мо собою.

„У них щасливе дитинство“ — так звучить „напашка“, що покриває другу й третю сторінки комуністської газетки. А на першій сторінці цього ж самого чис-ла є замітка про те, що в цьому році з репатріаційних шкіл та ФЗО в Україні випущено черговий випуск вихованців, що мають працювати в поперх ста фа-зах. Нагадаймо ж тут про заворотню сторону цієї дитини.

Прочитуйте тут і наперед „У нас

не перехови, не допомоги з боку дорос-лих, а, навпаки, купів з дорослими злочинцями йти далі цим хибним шля-хом. А щоб не було ні в кого ніякого сумніву, в 1941 році виходить ще й та-кий принциповий додаток-роз'яснення.

„З подання Прокурора СРСР та ук-вали Пленуму Верховного Суду СРСР з 20. березня 1941 р. Президія Верхов-ного Совета СРСР установлює, що Вер-ховний Суд СРСР при розгляді справ про злочини неповнолітніх, передбаче-ні ухвалою ЦИК та СНК СРСР з 7. квітня 1935 р. „Про заходи боротьби з злочинністю серед неповнолітніх“, ви-ходить з того, що неповнолітні підля-гають судовій відповідальності лише в тих випадках, коли вони вчинили злочин зумисне.“

Президія Верховного Совета СРСР роз'яснює, що таке застосування Вер-ховним Судом СРСР ухвали ЦИК та СНК СРСР з 7. квітня 1935 р. „Про заходи боротьби з злочинністю серед неповнолітніх“ не відповідає текстові закону, запроваджує непередбачені за-коном обмеження і перебуває в супер-ечності зі статтею 6 „Основних на-чал“ Карного Законодавства Союзу ССР та союзних республік, згідно з якою карна відповідальність має місце так у випадках, коли злочин вчинено зу-мисне, як і з непередбаченості... (під-креслено нами). — В. К.).

Далі пропонується карати „згідно з законом“, отже, практично — карати хлопчиська вже починаючи з дванад-цятилітнього віку, якщо він, саванши-ся з сиринками, випадково викличе по-жежу або щось у цьому роді.

Від 1941 року цей закон також досі не скасовано, ані не змінено.

„У них щасливе дитинство...“

